

TROMMELVLIES 88:

Gewoon zomaar zo'n bandje, ergens op een podium

Zomaar een plaatselijk evenement op een Hemelvaartsdag van zomaar een jaar. Op een willekeurig veld in zomaar een provinciestad ergens in Nederland.

Het Stars & Stripes Festival, Hemelvaartsdag 2008, tegenover de Rembrandthal aan de gelijknamige laan in Almelo, Overijssel, Nederland.

Kraampjes, kermisattracties, oldtimers, gepimpte motoren, hot rods, suikerspinnen, een demonstratie met een heuse tank, grasveld en poep onder je schoen, piratenmuziek, een springkussen, een friettent, bier en bandjes – vooral heel veel bandjes.

Tussen de middag, even over enen. De zon heeft zojuist voor de komende drie kwartier de regenwolken in stand-by gezet. Terwijl er een discodeun lelijk hard uit de luidsprekers schalt, bereiden de vier jongens van Judy and the Crackheads zich voor op hun optreden. Klokke kwart over een barsten ze los. Ik hoor eigen werk met een snufje Cobain en een cover van The Velvet Underground. De dreun van zoet geweld. Ik onderga harde gitaren en dito drums. Maar vooral voel ik bevolgenheid. Enthousiasme. Jongens die willen. Die ene gitarist is mijn jongste zoon Deev.

En hoewel de overige bandleden spijkerstof en zwart dragen, staat hij daar als exponent van de natuur. Gekleed in een grasgroene slobberbroek met bijkleurend T-shirt, blote voeten in slippers. Zelfs zijn Stratocaster is groen. Zijn blonde haar is lang, tot voorbij zijn ellebogen, en hij heeft een sik van een centimeter of twaalf. Op zijn hoofd draagt hij een gebreide muts, zo één als Joe Zawinul altijd droeg. Deev valt zagezegd uit de toon (wat betreft zijn uiterlijk dan, zijn gitaarspel klinkt onveranderd hard en strak). Zoek de kikker.

Halverwege het optreden valt zanger Martijn opeens languit naast een luidspreker, hangt half over de rand van het podium, kan ternauwernood zijn gitaar behoeden voor een halsbreuk. Zingt gewoon door. Het publiek juicht. Wat een show! Blijkt achteraf dat ie half was flauwgevallen vanwege een behoorlijk bloedende wond aan zijn rechterhand. Liep ie al vanaf de soundcheck mee rond. Maar wel stug doorgaan. Dat is nog eens rock-'n-roll.

Vlak voordat de band het laatste nummer inzet, rijdt een optocht van oude en minder oude Amerikaanse politiewagens en -motoren tussen het publiek en het podium door. De band begint te spelen. Ik krijg een onvervalst gevoel van Blues Brothers. Jake en Elwood op de loop voor het gezag, terwijl hun band gewoon onverstoort doorspeelt. Maar kennelijk gaat ook mijn fantasie hier op de loop. Met mij, welteverstaan.

Het begint al weer zachtjes te regenen. De wolken worden donkerder dan grijs. Kennelijk hadden de weergoden ook even zin in een lekker stukje muziek.

(Overigens. Danny Federici, prachtige vleugelspeler van The E Street Band: bedankt voor al je krachtige toetsaanslagen door de jaren heen. Je ondersteunde, droeg de woorden van The Boss. Rest in keys.)

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: verkikkerd *Evergreen* van The Black Crowes (maar *Good day* van Joe Zawinul mag ook).